

delalderlige og barbariske Bestemmelser, der findes i den. Alene den Paragraf, der giver Husbonden Ret til at anvende Hustugt, synes mig, er saa oprørende, at man ikke bør taale Tyendeloven af 1854 længere. Denne Paragraf giver en voksen Mand Ret til at mishandle et Pigebarn under 16 Aar og mishandle hende saaledes, at der skal foreligge meget alvorlige Overgreb fra Husbondens Side, hvis der overhovedet skal være Tale om, at den unge Pige skal kunne værne sig. Hustugt er endvidere tilladt over for unge Mænd under 18 Aar, og at Hustugt anvendes, derom kan der ikke disputeres. Den anvendes — og dette understreger jeg — heldigvis kun i meget ringe Grad i de almindelige Hjem paa Land og i By, den anvendes væsentlig paa større Gaarde og saadanne Steder, hvor Husbonden ikke i Almindelighed fører noget Tilsyn med Bedriften. Men selv om der kun var et Sted i Landet, hvor denne Paragraf gav Anledning til Misbrug, var det allerede nok til at kræve Hustugten afskaffet. Hustugten, saaledes som den findes i vor Tyendelov, er en Overlevering fra de Tider, hvor Bønderne kunde sættes paa Træhesten eller smides i Hundehullet. Naar man læser den Række af Pjecer og Brochurer, der bleve skrevne forud for Stavnsbaandets Afskaffelse, vil man se, at Godsejerne, deres Advokater og Penneførere, meget bestemt holdt paa Retten til at prygle Bonden. Hvis man ikke havde Lov til at give Bonden læsterlige Prygl, siger man, vil han ingen Ting bestille, saa vil han blive doven, uefterrettelig og samvittighedsløs. Der er maaske nogle Folk i dette Land, som mene, at hvis en Ret til Hustugt ikke hjemles Husbonden, vil det være umuligt at faa Tyendet til at udrette sine Ting, men Tallet paa de Folk er ringe, og de have, tror jeg, ingen Rapport til det store Flertal af vore Husbønder.

Jeg haaber, at det maa lykkes at gennemføre en Forandring af vor Tyendelovgivning, der bringer den i Overensstemmelse med vor Tid, med vor humane og demokratiske Tidsalder, en Lovgivning, der svarer til den, man allerede har været inde paa for Lærlinge, som ere knyttede til Haandværk og Industri, og for unge Mennesker, som ere knyttede til Byarbejde.

Justitsministeren (Alberti): Den forholdsvis maadeholdne og beherskede Form, hvori det ærede Medlem begrundede sin Forespørgsel, danner en behagelig Kontrast til den Tone, hvori ellers Tyendefor-

holdene og Tyendeloven omtales fra socialdemokratisk Side. Fra den Side have vi mange Gange hørt Tyendeforholdene i det hele blive skaarne over en Kam og betegnet som en Skændsel, og at Tyendeloven slet og ret er bleven slaaet ihjel med det ene Ord: „Slavelov“. Det ærede Medlem holdt sig ved denne Lejlighed paa en respektabel Maade fri for al den Slags urimelige Overdrivelser, og da jeg er meget sangvinsk anlagt, gaar jeg saa vidt, at jeg haaber, at disse Overdrivelser fra nu af maa være døde og magtesløse baade i den socialdemokratiske Presse og i den socialdemokratiske Agitation. Jeg haaber det, thi ellers er den maadeholdne Optræden, som Forespørgernes, hele det socialdemokratiske Folketingspartis Ordfører ved denne Lejlighed anvendte, jo ganske uforstaaelig. Nu, da vi endelig ere komne til en Behandling af denne Sag for sig, have — anderledes kan jeg ikke forstaa det — det ærede Medlem og hans Parti fundet, at alle Overdrivelser maa lægges til Side, og at man maa tage denne Sag ganske saglig. Men naar man ved at tage Sagen saglig har fundet at maatte tage den paa den Maade, som det ærede Medlem tog den, kan jeg ikke se andet, end at det socialdemokratiske Parti, hvis Ordfører det ærede Medlem jo er og var i denne Sag, vilde slaa sig selv paa Munden, om det i Fremtiden vilde fare fort i Agitationen og i Pressen paa samme Maade som hidtil, hvor dette Forhold er kommen paa Bane.

Det var et meget stort Fremskridt fra den tidligere Betegnelse af den nugældende Tyendelov, at det ærede Medlem udtrykkelig erkendte, hvad ogsaa ganske uimodsigelig er fuld Sandhed, at Tyendeloven af 1854, den Gang den udkom, betegnede et Fremskridt i human Retning. Det ærede Medlem udviklede i sin Indledning, hvorledes Tyendeloven af 1854 brød med hele den Tilstand paa Tyendeforholdets Omraade, man den Gang kendte, og som var vokset op under Enevælden og maaske stammede fra endnu tidligere Tid. Og det ærede Medlem viste ogsaa et meget stort Fremskridt derved, at han udtrykkelig erkendte og omtalte, at de fleste Tyender behandles bedre, end man efter Tyendeloven at dømme kunde have Grund til at vente. Jeg ønsker at understrege det, fordi det er en uimodsigelig Sandhed. Tyendeforholdet har ligesom alt, hvori der er Liv, været i Bevægelse og i Fremskridt i de 50 Aar, der ere gaaede, siden Tyendeloven udkom, saa at det paa de fleste Steder — det indrømmede det ærede Med-